

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Ліман Френк Баум

**РИНКТИНК
У КРАЇНІ
Oz**

Харків
«ФОЛІО»
2021

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Чарівник Країни Оз

Чудесна Країна Оз

Озма з Країни Оз

Дороти та Чарівник у Країні Оз

Дорога до Країни Оз

Смарагдове місто Країни Оз

Латочка з Країни Оз

Тік-Ток з Країни Оз

Опудало з Країни Оз

Ринкитинк у Країні Оз

Загублена Принцеса Країни Оз

Історії маленького Чарівника Країни Оз

Залізний Лісоруб з Країни Оз

Чари Країни Оз

Глінда з Країни Оз

ПРИНЦ ІНГА	9
РИНКТИНК ПРИБУВАЄ	17
ВОЇНИ З ПІВНІЧНИХ КРАЇВ.	27
ПОГРАБОВАНИЙ ОСТРІВ	35
ТРИ ПЕРЛИНИ.	45
ЧАРІВНИЙ ЧОВЕН.	59
РЕГОС І КОРЕГОС	71
РИНКТИНК ПОМИЛЯЄТЬСЯ.	81
ПОДАРУНОК ДЛЯ ЗЕЛЛИ	91
ХИТРА КОРОЛЕВА КОР.	99
ЗЕЛЛА НА КОРЕГОСІ	109
БІЛБІЛ ВИХОДИТЬ З БЕРЕГІВ	115
ЗЕЛЛА РЯТУЄ ПРИНЦА.	119
ВТЕЧА	127
ПРАВИТЕЛІ ЗНИКАЮТЬ	141

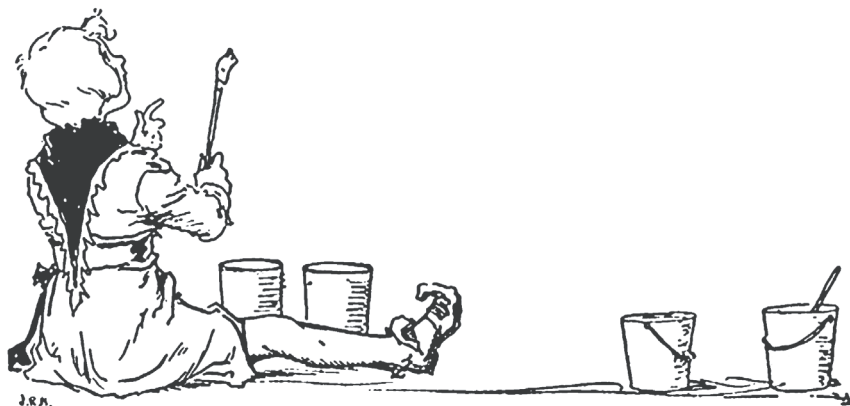
НІКОБОБ ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД КОРОНИ	147
КОРОЛЬ НОМІВ.	153
ІНГА ВТРАЧАЄ РОЖЕВУ ПЕРЛИНУ	161
РИНКІТИНК СМІЄТЬСЯ.	177
ДОРОТІ ПРИХОДИТЬ НА ДОПОМОГУ.	185
ЧАРІВНИК РОБИТЬ ВІДКРИТТЯ	191
ОЗМА ВІТАЄ ГОСТЕЙ	199
У КРАЇ ПЕРЛИН	207
КОРОЛЬ ПОТРАПЛЯЄ В ПОЛОН	213

Передісторія

Ось історія юнака, про якого ви раніше ніколи не чули. У ній також беруть участь дівчатка, зокрема, й наша давня подруга Дороті. А деяким героям, перш ніж дістатися Смарагдового міста, де Озма влаштовує бенкет, доводиться проїхати не одну країну. Гадаю, ви переконаєтеся, що ця розповідь справді особлива й відрізняється від усіх попередніх.

Якщо ця історія про Ринкитинка вам сподобається, я напишу й про інші його пригоди в Країні Оз. Тож не забувайте писати мені листи з порадами та пропозиціями. Такі звісточки від вас, мої маленькі читачі, дуже цінні для мене, кожна приносить радість і я намагаюся на них відповідати, тільки-но знаходжу час.

«Озкот», Голлівуд, 1916 рік

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПРИНЦ ІНГА

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Якщо у вас є під рукою карта Країни Оз, то знайдіть на ній Невідомий океан. Він омиває береги королівства, яке зветься Ринкитинкія. Від Країни Оз його відокремлюють володіння Короля номів і згубна пустеля. Ринкитинкія — це смужка землі, що тягнеться вздовж океану, тож усі будинки його жителів, у тому числі й палац короля, стоять на березі. Живуть там переважно рибалки й мореплавці, які заробляють собі на життя торгівлею з мешканцями узбережжя й островів Невідомого океану.

Якщо ви сядете в Ринкитинкії на корабель і рушите на північ, то через чотири дні дістанетесь острова Пінгарея. Історія наша починається саме там, тож маю намір розповісти про нього трохи докладніше.

Північна частина Пінгарея найширша — це приблизно півтора кілометра, зате на півдні від берега до берега не буде й кілометра. Завдовжки острів протягнувся на шість з половиною кілометрів. Він, зрозуміло, невеликий, але дуже гарний. На Пінгареї багато дерев і зелених галявин, тож чайкам, які мають змогу бачити його з висоти, він здається смарагдовим килимом, який хтось розстелив посеред фіолетових вод Невідомого океану.

Береги острова Пінгарей горбисті, порослі м'якою, як шовк, травою, а центральна частина — це великий гай, де під розлогими кронами високих і струнких дерев розкидані

будинки пінгарейців. Стоять вони одноосібно — ні селищ, ні міст на острові немає. Власне, острів і є одним великим містом.

У північній частині Пінгарея височить розкішний біломармуровий палац повелителя острова короля Кіттикута. Його володар не поскупився на витрати, наказавши увінчати красиву будівлю золотим склепінням. Своїм багатством король завдячує найбільшим і найкрасивішим перлам у світі, які виростають у великих мушлях біля берегів острова. Пірнальники-пінгарейці збирають їх на морському дні, витягають перли та слухняно відносять їх королю.

Раз на рік його величність відправляє шість кораблів із шістьдесятьма веслярами на кожному в місто Гілгод, що в королівстві Ринкитинкія. Мореплавці здалеку бачать замок короля Ринкитинка, який наче виріс на береговій скелі, а його високі вежі слугують їм за маяк, що дає змогу кораблям безпомилково заходити в гавань за будь-якої погоди.

У Гілгоді пінгарейські перли купує головний скарбник короля Ринкитинка, розраховуючись крамом і провізією, яких потребують король Кіттикут і його піддані. Навантаженим під саму зав'язку кораблям доводиться витратити більше часу на зворотний шлях, але веслувальники не нарікають: везуть добро, без якого не обійтись.

В інших країнах пінгарейці ніколи не бували, тому про їхнє існування мало хто знає. На південному заході від Пінгарея розташований острів Фрикс, жителям якого немає діла до перлів, а далеко на півночі — в шести днях плавання від Пінгарея — лежать два острови-близнюки, Регос і Корегос, що населені дикими войовничими племенами.

Багато років тому, задовго до цієї історії, десять бойових кораблів з Регосу й Корегосу висадилися на півночі Пінгарея. Загарбники одразу взялися грабувати місцевих жителів. Але, як кажуть, не на тих напали. Пінгарейці швидко об'єдналися проти ворога, і хоч помітно поступалися прибульцям озброєнням і вишколом, проте дали відсіч непроханим гостям. Зазнавши поразки, ті кинулися до кораблів і рушили до своїх берегів,

але дорогою потрапили в страшний шторм. Жоден грабіжник додому не повернувся — всі десять кораблів пішли на дно.

Ця перемога була справді неймовірною, бо ловці перлів з Пінгарея вирізнялися лагідною вдачею, ніколи між собою не сварилися, а про бійки між ними взагалі не йшлося. Єдиною їхньою зброєю були граблі, якими вони згрібали мушлі. Проте сталося те, що сталося: коли на їхній рідний острів напали вороги, чоловіки так хоробро взялися захищати свої родини, що осоромили войовничих прибульців, для яких війна була головним ремеслом.

Під час тих незабутніх подій король Кіттикут був ще хлопчиком, а тепер його голова вкрилася сивиною. Проте та битва назавжди залишилася в його пам'яті й відтоді він завжди остерігався чергової навали. Йому частенько ввижалося, що якогось дня з Регосу й Корегосу прибуде значно потужніша армія з наміром помститися за минулу поразку й завоювати острів. А з такою силою пінгарейцям впоратися не вдасться.

Це занепокоєння змушувало короля Кіттикута постійно бути насторожі. Він запровадив цілодобовий режим чергування, і чоловіки, змінюючи один одного, стояли в дозорі, стежачи, чи не наближаються до острова чужі кораблі.

Проте король був занадто розумний, щоб дозволити цим побоюванням зіпсувати життя собі та своїй родині — дружині Гарі й сину Інзі, а також усім підданам. Тож з кожним роком острів Пінгарей жив дедалі заможніше, а його жителі ставали щасливішими. Мабуть, ніде на білому світі, окрім, звичайно, Країни Оз, не було місця, привабливішого, ніж цей острівець у Невідомому океані. Якби все так залишалось й надалі, ми взагалі не могли б нічого додати до вже сказаного, й цій історії так і не судилося б народитися.

Принц Інга, спадкоємець всього того, чим володів його батько-король, ріс в оточенні розкоші, проте характер у нього був чоловічий. Про його працелюбність ходили легенди: він і хвилини не міг всидіти без діла. Хлопець знав, де на морському дні ховаються найбільші мушлі з перлами, ба більше: хоч і був ще дитиною, та міг позмагатися з будь-яким дорослим

пінгарейцем — ловцем перлів. У нього був свій маленький човник і граблі, і щораз, повертаючись з ловів, він приносив батькові велику білу перлину.

На острові не було шкіл — пінгарейці тільки наближалися у своєму розвитку до цивілізованого світу, який спонукає дітей навчатися в мудрих наставників. Проте в палаці зберігалося кілька рукописних книжок, сторінки яких були зроблені з козячих шкір. За ними король навчав сина читати, писати й рахувати.

Юний Інга зазвичай вчив уроки в гаю біля замку. Він залазив на високе дерево, між гілок якого обладнав собі сидіння, й, заховавшись у вітті від небажаних зівак, вивчав рукописи, списані химерними літерами пінгарейського алфавіту.

Король дуже пишався своїм сином, і, цінуючи його кмітливий розум, нерідко посвячував у державні справи. Батько розповідав йому, що потрібно підданам для щасливого життя, як найкраще ними правити. Адже розумів, що рано чи пізно син стане королем замість нього.

Одного разу, розмовляючи з Інгою наодинці, він сказав:

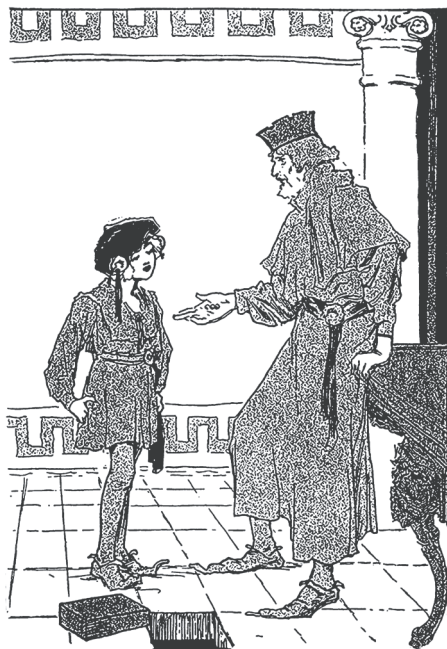
— Зараз на нашому острові, Інго, мир і добробут, але я ніяк не можу забути страшних прибульців з Регосу й Корегосу. Весь час побоююсь, що вони спорядять кораблі для пошуку тих, кого ми змусили тікати багато років тому. Якщо їх буде занадто багато, то нам не вдасться відбитися — адже мої люди не навчені воювати. Це означає, що не минути нам великої біди й страждань.

— Невже ми нині набагато слабкіші, ніж в ті дні, коли королем був мій дід? — здивувався Інга.

Батько-король задумливо похитав головою.

— Не в цьому справа, — сказав він нарешті. — Я хочу, Інго, щоб ти зрозумів, як була здобута та знаменита перемога. Тож розповім тобі велику таємницю. Мені належать три чарівні талісмани, які я бережу, як зіницю ока. Про їх існування ніхто не знає. Проте в разі моєї раптової смерті ця таємниця може піти зі мною в могилу. Тому хочу розповісти тобі про них і показати, де вони зберігаються. Ходімо, синку, зі мною.

Вони довго крокували коридорами й кімнатами палацу, поки не дісталися великої банкетної зали. Король зупинився

в самісінькому її центрі, нахилився й натиснув на потаємну пружину в підлозі. Негайно одна з плит відсунулася, й король, запустивши руку в отвір, витягнув оксамитову торбинку. Відтак дістав звідти три великі перлини — блакитну, рожеву й білу-білісіньку.

— Це чарівні перлини, — пояснив Кіттикут. — Їх подарувала моєму предкові королева Русалок за те, що він якось визволив її з біди. Той, хто ними володіє, може почуватися захищеним. Блакитна перлина наділяє свого володаря небаченою силою, рожева оберігає від усіх небезпек, а біла вмє говорити й давати мудрі поради.

— Перлина вмє говорити! — вигукнув Інга. — Але цього ж просто не може бути, тату!

— Ти так говориш, бо не знаєш, що таке диво, — повагом відгукнувся король. — А ну прислухайся, синку, тоді одразу зрозумієш, що я сказав правду.

Він підніс білу перлину до вуха Інги, й хлопчик почув виразний тоненький голосок:

— Твій батько має рацію. Не став під сумнів істинність того, чого не в змозі зрозуміти. Світ наповнений дивами.

— Перепрошую, тату, — сказав Інґа. — Я справді почув голос перлини, вона сказала дещо цікаве.

— Інші перлини можуть ще більше, — сказав Кіттикут. — Якби в мене не було цих трьох перлин, я не став би найсильнішим і наймогутнішим королем.

— Вірю, вірю, — сказав Інґа, захоплено дивлячись на красиві витвори природи. — Але скажи тоді, тату, чому ти боїшся прибульців з Регосу й Корегосу? Адже ти неймовірно могутній!

— Моя могутність — у цих перлинах, — відповів Кіттикут. — Але я ніколи не ношу їх із собою — щоб не втратити. Як бачиш, зберігаю в надійному місці. Але якщо дозорні прогавлять наближення ворожих кораблів, і непрохані гості схоплять мене до того, як я зумію скористатися перлинами, нам буде непереливки. Того разу, коли на нас напали вороги, перлинами володів мій батько. Рожева захистила його від ран і каліцтва, а блакитна допомогла разом з підданими прогнати чужоземне військо. До речі, страшний шторм, який потопив ворожі кораблі, можливо, влаштували русалки. Проте, це лише моє припущення.

— Тепер я нарешті зрозумів, як нам тоді вдалося здобути перемогу над загарбниками! — радісно вигукнув Інґа. — Але скажи, тату, якщо на нас знову хтось нападе, перлини допоможуть позбутися біди?

— Вони не втратили своєї сили, — заспокоїв сина Кіттикут. — Тож поки ніякі вороги, нам не страшні. Але моє життя не вічне, і щоб перлини збереглися, від сьогодні ти будеш їх головним хранителем. Пам'ятай, що це надбання королів Пінґарея. Якщо мене не стане, бережи перлини, як зіницю ока й не забувай, де вони заховані.

— Нізащо не забуду! — гаряче вигукнув хлопчик.

Король знову поклав перлини в торбинку, а торбинку — в схованку. Своєю чергою Інґа побіг до улюбленого дерева, щоб спокійно обдумати все, про що тільки-но дізнався.